

РЕШЕНИЕ

№ 5395

гр. София, 14.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 14.07.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **2574** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 68, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация /ЗЗДискр/.

Образувано е по жалба на В. Т. Б., подадена чрез адв. С. Д. И., срещу РЕШЕНИЕ № 74 от 15.02.2023г. на Комисията за защита от дискриминация /Комисията, КЗД/, постановено по преписка № 58/2021г.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на акта, поради постановяването му в противоречие с изискването за форма, на разпоредбите на материалния закон и процесуалните правила. Посочва се, че Комисията не е събрала исканите от жалбоподателя доказателства, не е обсъдила и не се е произнесла по всички наведени от него доводи. Нарушена била и формата при издаване на решението, защото липсвали мотиви. Споделят се изцяло аргументите на членовете на заседателния състав З. Д. и А. Д., които са подписали решението с „особено мнение“.

В проведените заседания, жалбоподателят, чрез своя процесуален представител адв. С. И. поддържа оспорването на акта и моли за неговата отмяна, както и за присъждане на направените в процеса разноски в размер на сумата от 1 000.00 /хиляда/ лева, представляващи заплатен адвокатски хонорар. Депозирани са и писмени бележки, в които се акцентира, че върху следното:

На 15.01.2021 г. при връщането си работа, жалбоподателят не е бил уведомен кои са всички свободни работни места, като това положение е продължило до датата на която му предлагат преназначаване в териториалните поделения на ГДИН в [населено

място], [населено място], [населено място] и [населено място]. Не му е била дадена възможност да участва и в конкурсите за незаети места през времето от явяването на работното място до предложението за преназначаване. Към този момент е имало работно място за същата длъжност и в Затвора- [населено място], но тази информация не му е съобщена. Въпреки свободните работни места- в Психологическата лаборатория на ГДИН и в Затвора- [населено място], както и в Затвора- [населено място] те не са му били съобщени, а след като той е узнал сам за тях /без това в [населено място]/, заявленията му за работа на тези места не са удовлетворени, а също не е имал достъп до местата, за които се е провеждал конкурс. КЗД не е обсъдила и не е съобщила всяко едно от доказателствата, както и че приемането на работа в отдалечен град е касало здравето на членовете на семейството и неговото, собствено поради медицинските показания. В резултат на това необсъждане КЗД е извела неправилни и незаконосъобразни изводи, а единствено е съобщила и възпроизвела в решението си съображенията на ответниците, неподкрепени с доказателства, а представляващи само възражения и твърдения. Не се възприемат възраженията на представителя на заинтересованите страни, че казусите на двамата възстановени служители М. М. и П. Н. и този на жалбоподателя били различни, тъй като правилата за възстановяване са еднакви и работодателят претендирал, че спазва тези правила.

Ответникът – Комисията за защита от дискриминация, редовно уведомен се представлява в процеса от юрк. Ю. И., която оспорва жалбата. По същество на спора се сочат доводи за нейната неоснователност и законосъобразност на постановения акт. Излага, че обжалваният акт е издаден от компетентен орган, в установената форма, при съблюдаване на реда за провеждане на административното производство и в съответствие с нормата на материалния закон. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованите страни- Министерство на правосъдието, Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ и зам.-министър на правосъдието, чрез своя процесуален представител юрк. Е. Д. оспорват жалбата като необоснована, неоснователна и недоказана. Противопоставят се на наведените в жалбата аргументи за постановяване на решението на КЗД без да е изследвана действителната фактическа обстановка, напротив били събрани необходимите доказателства и направени съответните правилни изводи. Спрямо В. Т. Б. нямало осъществено дискриминационно отношение по см. на чл.4 ЗЗДискр. Заявено е искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства по чл.235, ал.2 ГПК във вр. чл.144 АПК, приема за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е образувано по повод депозирана жалба вх. № 44-00-375/08.02.2021г. и допълнение към нея вх.№ 44-00-728/04.03.2021г. на В. Т. Б. до КЗД /л.12; л.32-л.35/, в която са развити следните оплаквания:

Сочи, че е бил възстановен на работа по силата на съдебно решение, постановено от АССГ, потвърдено от ВАС на РБ, но вместо възстановяване на същата служба, в същата структура му било предложено преназначаване в Затворите във В., Б., П. или

Л. Излага, че е спазил 14-дневния срок за явяване в съответната административна структура, но не е бил допуснат на работното си място, а две седмици по-късно, под предлог, че длъжността му е заета, за което не са му били представени доказателства, му било указано, че за оставането му на работа било възможно единствено преназначаване в друг град. Посочва, че е преназначен на работа в Затвора- [населено място], като не му била дадена възможност за възражение след получаване на заповед № Л-379/29.01.2021г. на главен директор на ГДИН.

Излага още, че живее в С. от 2004 г., където е домът му, семейството му, двете му непълнолетни деца, които имали нужда от непосредствената му грижа непрекъснато. Добавя, че по-малкото му дете често боледувало, а през изминалата година счупило крак, от което настъпили усложнения. Лекарите указвали полагането на ежедневни рехабилитационни мерки, изправителна гимнастика и процедури, което изисквало време. Пояснява, че съпругата му неотдавна си е намерила работа и не можела да си позволи да напусне, тъй като изплащали жилищен заем. Сочи, че рехабилитационните мерки и процедури са важни за лечението на детето им, в противен случай щяла да се наложи оперативна интервенция.

Твърди, че в системата на ГДИН, на територията на [населено място] имало перманентен недостиг на кадри, в това число и на психолози. Моли да бъде установено дискриминационно отношение спрямо него, поради изразената гражданска позиция, а именно, че е сигнализирал надлежните органи за нарушения в системата, в която работи.

Образуваната с разпореждане № 299/16.03.2021г. /л.38 по делото/ преписка № 58/2021г. е разпределена на 5-членен състав, състоящ се от членовете на КЗД- Баки Х., С. Й., З. Д., С. С., А. Д.. Докладчикът е провел процедура по проучване като е предоставена възможност на страните да се запознаят със събраните по преписката материали и да представят становища /уведомление № 90-11-46/28.05.2021г. /л.44/, уведомление № 90-11-47/28.05.2021г. /л.45 по делото/ и уведомление № 90-11-48/28.05.2021г./л.46/.

В хода на тази процедура главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ е представил становище вх. № 90-11-58/11.06.2021г. /л.47-л.49/ , в което е посочил, че жалбата е неоснователна, поради липса на представени доказателства за дискриминационно отношение спрямо Б., както и за лица в сравнимо сходно положение. Излага, че когато предишната длъжност не е вакантна или е съкратена държавните служители в МВР се възстановяват на друга длъжност в рамките на съответния вид по чл. 143, ал. 1 ЗМВР. Уточнява, че със заявление № 15.01.2021 г. жалбоподателят е заявил желанието си да бъде възстановен на предишната му длъжност. С писмо от 20.01.2021 г. жалбоподателят е бил уведомен, че тази длъжност в Затвора- [населено място] не е вакантна, като му е било предложено да заеме същата длъжност в териториалните поделения на ГДИН, а именно: ЗО „Д.“ към Затвора – [населено място], Затвора- [населено място], Затвора- [населено място] и Затвора- [населено място]. Жалбоподателят е направил своя избор и е приел да работи в Затвора- [населено място]. Посочва, че заповед № Л-379/29.01.2021г. е законосъобразен акт, потвърден с влязло в сила съдебно решение. Описаните от Б. обстоятелства не отговаряли на действителното положение между страните. Заявено е, че на жалбоподателя следвало да бъдат дадени указания за посочване на наличието на някой от признаците по чл. 4 ЗЗДискр., за пряка причинно-следствена връзка, че субектът е извършил съзнателно третиране спрямо жалбоподателя по чл. 4 ЗЗДискр.,

за това, че претендираните вреди са следствие именно от дискриминационното отношение от страна на ответника, както и за конкретизиране на действие/бездействие от субекта на дискриминацията. В заключение е изложено, че спрямо жалбоподателя не е осъществено по-неблагоприятно третиране въз основа на признаците „лично положение“, „обществено положение“, и „убеждения“ по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр., отколкото се третира или е било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства.

В постъпило становище с вх. № 90-11-60/11.06.2021 г. от Р. Л. - процесуален представител на МП се сочи, че жалбата до КЗД е недопустима и производството по нея следвало да бъде прекратено. Добавя, че разгледана по същество жалбата е неоснователна и трябва да се остави без уважение. Изложените аргументи съвпадат с тези на ГДИН в становище с вх. № 90-11-58/11.06.2021 г. на КЗД.

Зам.-министър на правосъдието, чрез процесуален представител юрк. Е. Д. също е представил своето становище вх. № 90-11-19/21.02.2022г., в което са развити аналогични доводи за неоснователност на въведените твърдения за извършена спрямо жалбоподателя дискриминация по защитени признаци „лично положение“, „обществено положение“ и „убеждения“.

Извършено е проучване от Комисията, като е изготвен доклад – заключение от докладчика Баки Х. /л.120-л.121/. До страните в производството са изпратени и получени уведомления за призоваване с изх. № 90-11-64/05.04.2022г., № 90-11-65/05.04.2022г. и № 90-11-66/05.04.2022г., изх. № 44-00-1341/ 05.04.2022г. /л.122-л.124/.

На 29.06.2022г. е проведено открито заседание на КЗД, на което са присъствали представители на всички страни в производството. Видно от протокола /л.146- л.151/ са били приети изготвения доклад-заключение, писмените доказателства, представени по преписката и допълнително от жалбоподателя. Задължена е била ответната страна да представи допълнителни писмени доказателства.

Състояло се е и второ заседание на Комисията на 02.11.2022г. /протокол, приложен на л.176-л.181/, от съдържанието на който се установява, че спорът е изяснен от фактическа и правна страна, даден е ход по същество и преписката е обявена за решаване.

Последвало е издаването на оспорения в настоящото производство административен акт - РЕШЕНИЕ № 74 от 15.02.2023г. на Комисията за защита от дискриминация по преписка № 58/2021г. Със същия се установява, че Министерство на правосъдието, Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, зам.-министър на правосъдието, по отношение на В. Т. Б. не са извършили дискриминация по см. на чл.4 ал.1 ЗЗДискр. по признаци „лично положение“, „обществено положение“, „убеждения“.

Видно от приложеното по делото известие за доставяне (л.190 - гръб), жалбоподателят е уведомен за постановеното решение с писмо с обратна разписка, получено на 21.02.2023г. Жалбата срещу административния акт е депозирана в КЗД на 08.03.2023г. В административната преписка са приложени и се съдържат относими към предмета на спора доказателства, от които се установяват следните факти:

1. Със заповед № ЧР-05-45/20.02.2020 г., издадена от министъра на правосъдието, на В. Б. е било наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение за длъжността „инспектор IV-та степен (социална дейност и възпитателна работа) в Затвора- [населено място]. Тази заповед е отменена с решение № 4226/28.07.2020г., постановено по адм.дело № 3399/2020г. на

Административен съд София-град, оставено в сила с решение № 95/06.01.2021г., постановено по адм.дело № 10329/2020г. по описа на ВАС на РБ.

2. На 15.01.2021г. В. Т. Б. е подал до министъра на правосъдието молба вх. № Г-22, с която заявява, че желае да бъде възстановен на предишната длъжност-„инспектор IV-та степен в сектор „Социални дейности и възпитателна работа“ в Затвора- [населено място].

3. Органът е установил, че към 15.01.2021г. тази длъжност не е вакантна, поради което е била извършена проверка за наличието на свободни длъжности от съответния вид по чл.143, ал.1 ЗМВР /в случая в структурите на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ и Главна дирекция „Охрана“ към МП / съобразно изискването на чл.232 ЗМВР и разпоредбите на т.б, б.“д“ от приложимите Правила за преназначаване на държавните служители в Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ и Главна дирекция „Охрана“ към МП. За това обстоятелство жалбоподателят е бил уведомен с писмо рег.№ 651/20.01.2021 г., като му е указано, че заеманата от него преди уволнението длъжност е заета, поради което на основание чл.232, изр. второ ЗМВР му е било предложено да бъде преназначен на равностойна длъжност в затворническо общежитие „Д.“ към Затвора- [населено място], Затвора- [населено място], Затвора- [населено място] или Затвора- [населено място].

4. Съставен е бил протокол рег.№ 414/28.01.2021г., в който В. Б. дава съгласието си да бъде преназначен на длъжността „инспектор VII- IV степен (социални дейности и възпитателна работа) в Затвора –гр. П..

5. Издадена е заповед № Л-379/29.01.2021г. от главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, с която на основание чл.232, изр.второ, предл. първо, във вр. чл.143, ал.1 ЗМВР, във вр. т.б, б. „д“ от Раздел II на „Правилата за преназначаване на държавните служители в ГД „Изпълнение на наказанията“ и ГД „Охрана“ към министъра на правосъдието“ В. Т. Б. е преназначен на длъжност „инспектор IV степен (социални дейности и възпитателна работа) в Затвора- [населено място], считано от 15.01.2021г.

6. Тази заповед № Л-379/29.01.2021г. е била оспорена от В. Т. Б. пред Административен съд София-град.

7. С решение № 6311 от 02.11.2021 г., постановено по адм. дело № 1889/2021г. е била отхвърлена жалбата срещу заповед № Л- 379/29.01.2021г. на главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“. Този съдебен акт е оставен в сила с решение № 3728/19.04.2022г. по дело № 863/2022г. на Върховен административен съд на Република България.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд административен акт, от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в законоустановения 14 - дневен срок, в съответствие с разпоредбата на чл.68 ЗЗДискр във връзка с чл.149, ал.1 АПК.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

След като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт, освен на основанията, сочени от В. Т. Б., и на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

На първо място, оспореното решение е издадено от компетентен административен

орган и в пределите на неговата власт съгласно чл.65, т.1-т.4 във вр. с чл.48, ал.1 и чл.4, ал. 1 ЗЗДискр.

Председателят на КЗД е разпоредил разглеждането на преписката за установяване на дискриминация по признак „лично положение“, „обществено положение“ и „убеждения“ да се осъществи от 5-членен заседателен състав. В чл.64, ал.1 ЗЗДискр е предвидено, че решенията на Комисията се вземат с обикновено мнозинство от членовете на заседателния състав и се подписват от него, което в случая е изпълнено. Към решението са приложени две особени мнения на членовете на състава З. Д. и А. Д.. Не е налице е предпоставката чл.168, ал.1 във връзка с чл.146, т.1 АПК за отмяна на оспорвания акт.

На второ място, оспореното решение е издадено в съответствие със законовите изисквания относно формата и съдържанието му съгласно разпоредбите на чл.65 – чл.66 от ЗЗДискр. във връзка с чл.59 АПК. Резултатът от производството е писмено обективиран в РЕШЕНИЕ № 74 от 15.02.2023г. на Комисията за защита от дискриминация, в което са посочени наименованието на органа, който го е издал, фактическите и правните основания, разпоредителна част, както и пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва.

Ответникът е формирал своите изводи въз основа на приложения и приобщен в административната преписка № 58/2021г. доказателствен материал. Посочени са обективно и пълно фактическите основания за неговото постановяване. Изложените в акта факти съответстват на приложенияте по делото писмени доказателства. Не се установява порок във формата по см. на чл. 146, т. 2 от АПК, който да обуславя отмяна на акта /Постановление № 4/1976г. на Пленума на ВС и ТР № 4/22.04.2004г. по дело № ТР-4/2002г. ОСС на ВАС; Тълкувателно решение № 16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд/. Ответникът, чрез своите фактически констатации обосновано е посочил действителното правно положение, не се установява непълнота на фактите, а след анализ и проверка на същите, съдът приема, че те са и реално осъществени. Волята на административния орган е ясно изразена, не съществуват пропуски или грешки, което е предпоставка за правилното упражняване на съдебния контрол за законосъобразност и осигурява възможност на оспорвания да организира адекватно защитата си във висящия съдебен процес.

Съдът приема, че не е налице предпоставката за отмяна на акта – неспазване на законоустановената форма по смисъла на чл.168, ал.1 във връзка с чл. 146, т.2 от АПК.

На трето място, мотивирането на акта следва да бъде разгледано в съответствие с правилата за провеждане на процедурата пред административния орган, доколкото същественото им нарушаване води до ограничаване правото на защита и правото на участие в административния процес /широк смисъл/, съответно до отмяна на

издаденото решение /чл. 168, ал. 1 във връзка с чл.146, т.3 АПК/.

Съгласно чл.50, т.1 ЗЗДискр. производството пред КЗД е започнало по повод подадена жалба от В. Т. Б.. Проведена е процедура по проучване /чл.55 и следващите от ЗЗДискр./, като на страните е предоставена възможност да се запознаят със събраните по преписката материали на основание чл.59, ал.3 ЗЗДискр. и да организират защитната си теза. За изясняване на обективната истина са проведени две открити заседания при съобразяване с основните принципи на процеса, гарантиращи равенството на страните в производството, тяхното активно участие, вкл. и при събирането на доказателства /чл.8, чл.34 и следващите от АПК/. Страните са изслушани, насочени са към помирителна процедура, като им е предоставена възможност да обективират своите доказателствени искания и да изразят становище по доказателствата на другата страна.

На основание чл.64, ал.1 ЗЗДискр. резултатите от производството са обективирани в атакуваното решение, подписано от членовете на състава, присъствали на проведеното на 02.11.2022г. заседание. Видно от горепосочените дати на приключване на производството и на произнасяне на решението, се констатира, че 14-дневният срок по чл.63, ал. 3 от ЗЗДискр. не е спазен. Това обаче не е съществено процесуално нарушение, защото сроковете по глава Четвърта, раздел Първи от ЗЗДискр. „Производство пред Комисията за защита от дискриминация” имат инструктивен характер, като срокът за обжалването пред съда започва да тече не от датата на последното проведено заседание пред КЗД, а от датата, на която жалбоподателят е получил копие на решението. Задължение на КЗД е въз основа на изложените в доклада обстоятелства да определи предмета на проучването, страните в административното производство, на които по реда на чл.59, ал.3 ЗЗДискр. да даде възможност за запознаване със събраните по преписката материали. Впоследствие страните имат право да участват в административното производство, както и да бъдат призовани за насроченото открито заседание /чл.60, ал.2 ЗЗДискр./. От събраните доказателства се установява, че страните са участвали в производството, а техните процесуални действия са съобразени изцяло с разпределената доказателствена тежест. В обобщение, не е налице основание за отмяна на индивидуалния административен акт по смисъла на чл.168, ал.1 във връзка с чл.146, т.3 АПК.

На четвърто място, съдът констатира, че не е налице незаконосъобразност на решението по смисъла на чл.168, ал.1 във връзка с чл.146, т.4 АПК – противоречие с материалноправните разпоредби на закона.

В оспореното решение от 15.02.2023г. е констатирано, че от МП, ГДИН и зам.-министър на правосъдието по отношение на В. Т. Б. не е извършена пряка дискриминация по чл.4, ал.2 ЗЗДискр. по признаци „убеждения“, „лично положение“, „обществено положение“ по повод преназначаването му на длъжност „Инспектор IV-та степен /социална дейност и възпитателна работа/“ в Затвора- [населено място].

Разпоредбата на чл.4, ал.1 ЗЗДискр. съдържа забрана на всяка пряка или непряка дискриминация, основана на посочените дискриминационни признаци. Съгласно чл.4, ал.2 ЗЗДискр. пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по чл.4, ал.1 ЗЗДискр. отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. Легалната дефиниция на понятието „неблагоприятно третиране“ се съдържа в §1, т.7 във връзка с т.8 от ДР във връзка с чл.4, ал.2 и ал.3 ЗЗДискр., това е „всеки акт, действие или бездействие, които водят до по-малко благоприятно третиране на едно лице спрямо друго въз основа на признаците по чл.4, ал.1 или могат да поставят лице или лица, носители на признак по чл.4, ал.1 ЗЗДискр. в особено неблагоприятно положение в сравнение с други лица“.

Съгласно разпоредбата на чл.9 ЗЗДискр. в производство за защита от дискриминация на първо място жалбоподателят следва да представи факти, въз основа на които може да се направи предположение, че е налице дискриминация, т.е. че е по-неблагоприятно третиран (поставен) в сравнение с други лица, че е носител на белег, свързан с признаците по чл.4, ал.1 ЗЗДискр., който го отличава от посочените за сравнение лица, както и че е налице връзка между неблагоприятното третиране и защитния белег. При това условие ответната страна трябва да докаже, че принципът на равно третиране не е нарушен. Това означава, че МП, ГДИН и зам.-министър на правосъдието следва да оборят въведената презумпция, вкл. да докажат, че неравното третиране е обективно оправдано, тъй като са налице законни цели, които се преследват и конкретната мярка е в състояние да ги постигне като не надхвърля необходимото за това. В производството по установяване на дискриминация, е необходимо лицето, което твърди, че е дискриминирано да докаже наличието на факти, които дават основание да се направи обосновано предположение за вероятно осъществяване на неравно третиране поради защитен признак. Т.е. необходимо е да съществуват доказателства, които са достатъчна индиция, че между съпоставимите лица, които са и които не са носители на защитения признак, е налице неравенство, за да може да се презумира, че именно

защитения признак е причината за неравенството. Накратко компонентите на фактическия състав на пряката дискриминация са: 1). по - неблагоприятно третиране на лицето, което включва наличието на сравнител; 2). белег по чл.4, ал.1 ЗЗДискр.; 3). причинно – следствена връзка между защитния белег и неравното третиране; 4). липса на законни цели, които оправдават неравното третиране.

В случая, Комисията е направила установявания за липсата на пряка дискриминация при възстановяването на работа на В. Т. Б., след като заповедта за прекратяване на служебното му правоотношение и за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ е била отменена с влязъл в сила съдебен акт – решение № 4226/28.07.2020г. по адм. дело № 3399/2020г. на Административен съд София-град.

За да се констатира наличието на дискриминация, е необходимо коректно да бъде посочено лице сравнител, поставено в по- благоприятни условия от жалбоподателя на базата на признаците по ал. 1 на чл. 4 от закона /чл. 4, ал. 2 ЗЗДискр/.

Сравнението, в този смисъл, се приема като основен и задължителен елемент от фактическия състав на всеки един от двата вида дискриминация и липсата му е основание да се приеме, че не е налице по-неблагоприятно третиране на жалбоподателя спрямо „друго лице при сравними сходни обстоятелства”. В конкретния случай, липсва лице за сравнение, с което е било постъпено по-благоприятно при възстановяването му на работа в системата на ГДИН през м.01.2021г.

М. Ж. М. и П. М. Н. не отговарят на изискването за сравнители в настоящия случай, за тях нито има данни да са поставени при сравними условия (не е установено на какво основание са били прекратени служебните им правоотношения, а впоследствие възстановени на работа в системата на ГДИН), нито е установено да са третирани по – благоприятно. Нещо повече, тези двама служители са били възстановени на работа на 27.11.2015г. и 26.01.2017г., в период значително предхождащ относимия такъв спрямо жалбоподателя, за който е релевантно дали към 15.01.2021г. в системата на ГДИН е имало свободни места за изпълнителска длъжност в Затвора – [населено място], ЗО „К.“, ЗО „К.“.

Към момента на подаване на молбата /15.01.2021г./ и издаване на заповедта по чл.232 ЗМВР не са били налице вакантни места за длъжността „Инспектор VII- IV степен /социална дейност и възпитателна работа/“ в Затвора- [населено място], ЗО „К.“, ЗО „К.“, видно от сведение изх. № 600/19.01.2021г. за състоянието на персонала в ГДИН. За съществуващи към 04.09.2020г. 4 щатни бройки за тази длъжност, е бил обявена конкурсна процедура, която е предшествовала отмяната на заповед

№ ЧР-05-45/20.02.2020г. за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ на жалбоподателя. Към момента на влизане в сила на съдебното решение № 4226/28.07.2020г. по адм. дело № 3399/2020г. на АССГ, а именно- 06.01.2021г., тази конкурсна процедура е била приключила, като кандидатите са били класирани, съобразно постигнатите от тях резултати. Свободни места за длъжността „Инспектор VII- IV степен /социална дейност и възпитателна работа/“ са съществували в териториалните поделения на ГДИН- ЗО „Д.“ към Затвора- Б., Затвора- В., Затвора- Л., Затвора- П. и Затвора- П.. На жалбоподателя е предложено да бъде преназначен на тази длъжност в ЗО „Д.“ към Затвора- Б., Затвора- В., Затвора- Л., Затвора- П., като той е направил доброволно своя избор и е приел да изпълнява същата длъжност в Затвора- [населено място]. Действително, на В. Т. Б. не е предложено да бъде назначен на работа в Затвора- [населено място], но тук е мястото изрично да се посочи, че заповед № Л-379/29.01.2021г. на главен директор на ГДИН е била предмет на двуинстанционен съдебен контрол, който е приключил с нейното потвърждаване. Влязлото в сила решение е задължително, не само за страните, но и за съда, който го е постановил и за всички други съдилища и органи в Република България – чл.297 ГПК във вр. чл.144 АПК. Пререшаването на правния спор относно законосъобразността на този административен акт е недопустимо /чл.299, ал.1 ГПК във вр. чл.144 АПК/, като в настоящия процес повторното изследване на материалноправната законосъобразност на заповед № Л-379/29.01.2021г. на главен директор на ГДИН не може да бъде извършено. Във висящия процес по адм. дело № 1889/2021г. пред АССГ, жалбоподателят е следвало да въведе всички свои твърдения и оплаквания за незаконосъобразност на този акт, вкл. и липсата на предложение от органа да заеме съществувала вакантна длъжност „Инспектор VII- IV степен /социална дейност и възпитателна работа/“ в Затвора- [населено място], както и „Инспектор VII-IV степен /психолог/“ в Затвора- [населено място].

От събраните по делото доказателства се установява, че спрямо жалбоподателят не е осъществена дискриминация по посочените признаци "лично положение", „обществено положение“, „убеждения“, така както е приел и административният орган. За да е осъществен състав на нарушение следва да е установено различно отношение към лицето, което да е извършено съзнателно, при наличие на пряка причинно-следствена връзка между неблагоприятното третиране и причината за него, изразяваща се в признак по чл. 4 от закона. В този смисъл, не е достатъчно да се установи по-неблагоприятно третиране на

определени лица, а е необходимо да се докаже още, че тази дискриминация е извършена умишлено по някой от признаците, очертани в чл. 4 от закона. Не е налице неравно третиране на В. Т. Б. към дата-15.01.2021г. спрямо други държавни служители в ГДИН. Няма никакви данни, че други служители в ГДИН при възстановяването им на работа /в относимия период/ са били привилегирани и са заели свободни места за длъжността „Инспектор VII- IV степен /социална дейност и възпитателна работа/“ в Затвора- [населено място], ЗО „К.“ или ЗО „К.“. В хода на воденото производство пред КЗД и в настоящия процес, оспорващата страна не установи с годни доказателства поддържаните от нея твърдения за дискриминация по визираните признаци, което налага да се приеме, че доводите, които е развила по същество на спора, са недоказани и неоснователни.

Не се установяват факти, че преценката при издаване на заповед № Л-379/29.01.2021г. на главен директор на ГДИН е направена на база някои от признаците по чл.4 от ЗЗДискр., нито пряко, нито косвено. Тук е мястото да се посочи, че за да бъде установено дискриминационно третиране на едно лице, спрямо друго е необходимо да се установи обективно наличен противоположен резултат за това лице, при упражняването на трудовата му дейност и то именно заради наличен негов защитен признак. Въобще не става ясно, какъв е конкретно личностният /персонален/ белег и убеждения на В. Т. Б., които го отличават от другите лица, поставени при сравними /сходни/ обстоятелства.

При съвкупната преценка на събраните доказателства в хода на административната процедура не е установено поведение и обстоятелства към дата – 15.01.2021г. /респ. 29.01.2021г./, от които да се направят безспорни изводи за неравно третиране на жалбоподателя на основата на "лично положение", „обществено положение“, „убеждения“ спрямо останалите служители. При съществуващите факти, не е възможно да се обоснове предположение за извършена от заинтересованите страни дискриминация спрямо жалбоподателя, поради което липсва и правно основание за прехвърляне на доказателствената тежест на основание чл.9 ЗЗДискр. Цитираната разпоредба въвежда изискванията за разпределяне на доказателствената тежест, която се прехвърля върху ответника, когато лицето докаже факти, от които може да бъде предположено, че е налице дискриминация. Правилни са изводите на решаващия състав на КЗД, че не се установява В. Т. Б. да е поставен в по-неизгодна ситуация в сравнение с други негови колеги в идентично или сходно положение, които са били възстановени на работа през м.01.2021г. в Затвора-

[населено място], след признаване на уволнението им за незаконно. МП, ГДИН и зам.-министър на правосъдието не са демонстрирали преднамерено поведение, което да може да се определи като по-малко благоприятно третиране на В. Т. Б., единствено и само, поради това, че той е носител на защитен признак по чл.4, ал.1 ЗЗДискр.

Съжденията на административния орган в тази насока са подкрепени с достатъчно относими доказателства за осъществени факти и обстоятелства, които да изпълнят съдържателно посочената в решението хипотеза на закона.

Формира се извод, че КЗД правилно е приела, че по отношение на В. Т. Б. не е осъществена пряка дискриминация по негови защитени признаци „лично положение“, „обществено положение“, „убеждения“, поради което решението е обосновано и се базира на приетите по преписката писмени доказателства.

На неето място, съгласно чл.146, т.5 АПК оспорването на административните актове се осъществява и при несъответствие с целта на закона. Съгласно чл.2 ЗЗДискр. целта на закона е да осигури на всяко лице правото на равенство пред закона; равенство в третирането и във възможностите за участие в обществения живот; ефективна защита срещу дискриминацията. Ефективната защита срещу дискриминация се осъществява само в случаите, в която КЗД е установила безпротиворечиво наличието на дискриминация по защитените признаци. В този смисъл атакуваното решение е издадено и при спазване на основните принципи, установени посредством целта на чл.2 ЗЗДискр.

В заключение, съдът приема, че **РЕШЕНИЕ № 74 от 15.02.2023г.** на Комисията, е законосъобразен административен акт, защото е издаден от компетентен административен орган, в установената форма и при спазване на административнопроизводствените правила, както и в съответствие с материалния закон и при липсата на превратно упражняване на власт, което обезпечава извод за неоснователност на жалбата.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 и ал.4 АПК в полза на ответника и на заинтересованите страни следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение за осъществено процесуално представителство от юрк. Ю. И. и юрк. Е. Д.. Същото се определя в размер на сумата от 100.00 /сто/ лева на основание чл. 37 ЗПП и чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК,

Административен съд София-град, II-ро отделение, 22-и състав,

Р Е Ш Е Н И Е:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Т. Б., подадена чрез адв. С. Д. И., срещу **РЕШЕНИЕ № 74 от 15.02.2023г.** на Комисията за защита от дискриминация, постановено по преписка № 58/2021г.

ОСЪЖДА В. Т. Б. ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], [жилищен адрес]0 да заплати на Комисия за защита от дискриминация с адрес: [населено място], [улица] сумата от 100.00 /сто/ лева на основание чл.143, ал.3 АПК.

ОСЪЖДА В. Т. Б. ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], [жилищен адрес]0 да заплати на Министерство на правосъдието с адрес: [населено място], [улица] сумата от 100.00 /сто/ лева на основание чл.143, ал.4 АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от получаване на съобщението за постановяването му чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд на Република България.

РЕШЕНИЕТО да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.138 АПК.

Съдия: